

Höst-Öst 2000

Eftersom November är en vidrig månad att vara i Sverige, så drog jag återigen – för 5:e raka året – iväg på Höst-Öst. Eller också så var det mina lagkompisar som landsförvisade mig efter Smålandskavlen. När bussen började rulla från Huskvarna mot ålagillet i Åhus så smällde den första korken ur en flaska Sovietskoe Champanskoe. Det skulle bli fler...

Första tävlingen gick i klippterräng söder om Dresden, nära våra gamla träningsmarker från tidigare läger. Köpte en ny, gul och fin SI-pinne av Britt Conrad, känd från nämnda läger, för att ersätta den som rymde i Småland, och lyckades behålla den på fingret under hela loppet, som för övrigt gick bra och jag kom 2:a efter Anders Axenborg, också han känd av vissa TMOK-are.

Nästa land var Tjeckien. Utslagsorientering a la Tumba Cup, men utan handicap. Slog mig fram till semifinal, innan jag åkte på däng med 10 sekunder av en Tjeck. I matchen om tredjepris så var TMOK-tjecken, och tillika andralagshjälte på Tiomila, Ondrej Kotecky 5 sekunder för snabb för mig.

Matstopp i Ungern var intressant. Ät aldrig, aldrig upp en hel paprikaskiva om du är i Szeged. Och om du gör det så torka aldrig, aldrig, aldrig bort tårarna du får i ögonen med den hand du plockat upp paprikan med. Om du ändå gör det, så kommer du förstå varför jag varnade dig...

Belgrad är en spännande stad. Där finns en massa fina hus, och ett och annat som NATO hjälpt dem att riva. Till exempel Kinesiska ambassaden. På stora gågatan finns många fina affärer. Och så finns Slobodan Milosevics dotters exklusiva parfymaffär. Den är inte längre så fin. Man kan nog säga att den inte mer finns. Där finns också en park med färskas fotspår av 1 miljon människor, och ett delvis utbränt parlament.

Typisk Serbisk parkterräng.

Novi Sad är en annan stad. Här var jag krasslig, och skogen var taggig. Arrangörerna bjöd på cocktailparty med slivovice (plommonbrännvin) innan start, och Novi Sad erbjöd många vyer av väldigt trasiga broar.

Till Sofia i Bulgarien kom vi fram vid midnatt. Vi bjöds på massor med mat, vin och raketbränsle. Sen bjöds vi på dans på en nattklubb av vackra OL-damer. Strax efter var det dags för klassisk distans i enligt arrangören "very, very steep terrain". Hej & hå, livet är hårt, men terrängen var bra, och benen lätta så jag blev bästa nordbo, men krossad av bästa Bulgar med 17 minuter. Tror att de använde sina damer till att locka ut oss svenskar och normän på dåligheter...

Ingen rast, ingen ro. Vi drog till Istanbul. Istanbul är STORT och fullt av böneutropare. Vi sprang Turkiets första internationella OL-tävling, jag fick stryk av två Turkar. Vägen till duschen gick via Asien, så vi bytte världsdel två gånger innan vi kunde bli kvitt svetten. Nytt rekord?

Typiska turkar?

Dagen därpå sprang vi av tidsbrist före frukost innan vi åkte till Thessaloniki i Grekland. Ett nattklubsbesök senare var det dags för Greklands första internationella OL-tävling nånsin. Kanonfin tallskog och bra svenskritad karta hjälpte till att hålla farten uppe. +28C och en oherrans massa bruna ränder på kartan hjälpte till med att hålla den nere. I sista backen tyckte jag mig se en av de många sköldpaddorna i skogen rusa förbi mig.

En Grekisk fest senare så stod vi inför resans mest intressanta uppgift. En bana på en svartvit Grekiskritad karta i "very, very, very steep terrain". Kartan hade nästan dugt till Klingans Skubb om de bara lagt ner lite mer jobbet i reningen. Klättringen till tredje kontrollen skulle ha fått Göran Kropp att tveka. Men vi hade ingen tid att tveka för vi skulle springa ett lopp till samma dag. I Makedonien...

Den Makedonska kartan i Prilep var enligt PM gjort av "en känd Bulgarisk kartritare".

Kartan var zebrarandig, om det nu finns grön-gula zebror vill säga. Terrängen var snabb. Jag kom 3:a med kilometertiden 4:48. Kartan blev jag tvungen att lämna på inritning till norrmannen vars hälar jag noggrannt studerat de sista 75% av banan...

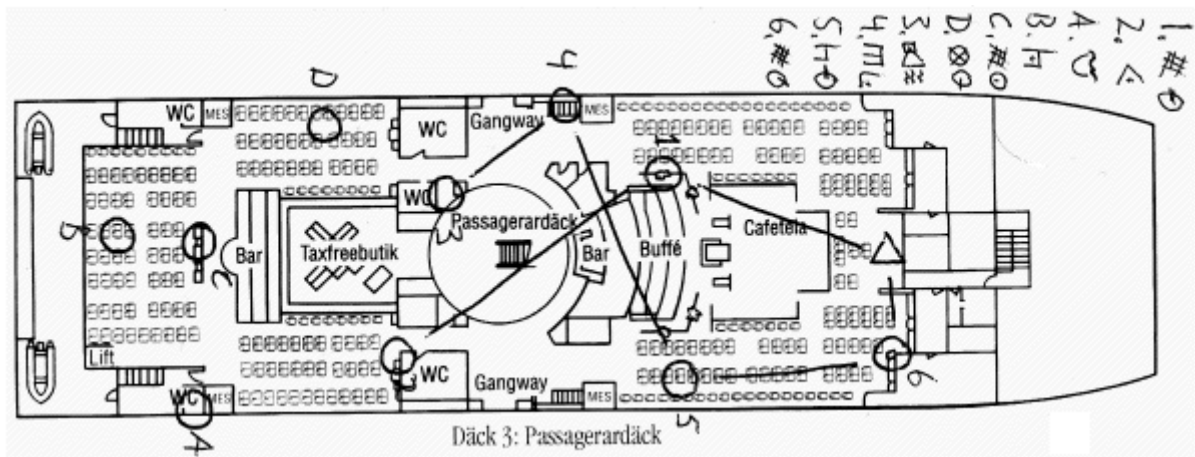
Makedonerna visade oss stadens nattklubbar, men vi ville bara sova och ladda för sista deltävlingen av Makedonska cupen dagen därpå. Klassisk distans på samma karta, tröttare ben och argare hundar gjorde min tid långsammare än dagen innan.

Avfärden blev sen eftersom prisutdelningen tog några timmar. Vi skulle till Belgrad och sova för att dra vidare till Kroatien nästa morgon. Stämningen var mycket hög i bussen, och de muntra sångerna avlöste varandra. Den Jugoslaviska tullaren var däremot inte så munter, kanske gillade han inte Norrmännens hurtiga sång "Vi har bomba' Serbia"? En mycket stor smula försenad rullade vi vidare längs utsidan av den Kosovska gränsen mot Belgrad, ända tills bussen inte ville rulla mer. I staden Cuprija strax före midnatt hade vi fått punktering och en fälg hade spruckit. Vi myllrade ut på gatorna och in på en privat födelsedagsfest, pratade, dansade och umgicks med lokalbefolkningen, som fortfarande firade efter "The Big Party" i Belgrad. Vi blev bjudna på allt man kan önska sig. Under tiden hade busschuffören hissat upp dubbeldäckaren med en domkraft avsedd för en Lada, och skickat efter en ny fälg från grannbyn. Men det tog tid, och den Serbiska gästfriheten visste inga gränser. Några jeppar bjöd med oss till sin pub (som tyvärr inte hade elektricitet på onsdagar), öppnade upp den igen, tände levande ljus, och vi drack mer gratisöl och pratade om allt möjligt.

När så bussen gick vidare var festen över, och vi kurade ihop oss i bussen, vilket kan vara nog så trevligt. Väl framme i Belgrad åt vi en försenad middag vid sextiden på morgonen och åkte direkt vidare för att inte missa dagens tävling i Kroatien.

Direkt efter Kroatientävlingen var det (utan dusch) vidare färd mot Slovenien. Ombord hade Höst-Öst-legendarerna årsmöte, och under den så var det någon illvillig själ som nominerade mig till president i föreningen, och utan att bedriva en alltför hård valkampanj vann jag omröstningen, vilket kan förklaras av att det på gammalt gott Östeuropamanér inte fanns någon annan kandidat. Vid framkomst till Ljubljana utbröt den årliga Legendarfesten.

Dagen därpå lyckades jag för första gången på fem försök ta mig runt en OL-bana i Slovenien, innan vi ställde kosan mot Venedig och årets upplaga av stadsorienteringen där. Tyvärr förrirade jag mig i år, och Venetianerna har nu lärt sig en uppsättning vackra svenska ord som är bra att ha när man står vid en okänd punkt, vid slutet av en okänd gränd vid randen av en okänd kanal. På bussresan hem bjöds det på snöbollskrig i Brennerpasset, och en budkavle på internationellt vatten på färjan mellan Rostock och Trelleborg. Där tog jag resans första seger, när jag ryckte på slutsträckan genom att spika kontrollen "högtalaren".

Typisk terräng på internationellt vatten.